

han var Indenrigsminister, udstedte, saaledes at en Del Fattiglemmer kom ud fra Fattighuset og blev ført over til Hjælpekasserne. Thi det er klart, at naar en Person er kommen ind under Fattigvæsenet, skyldes det, hvad enten han er værdig eller uværdig trængende, at han ikke har kunnet ernære sig selv, altsaa fordi han ikke har kunnet opfylde den Pligt, der maa sættes som den allerførste og vigtigste Pligt: at kunne ernære sig selv uden at blive nødt til at falde andre til Byrde. Men sikkert er det, at Kommunalbestyrelserne ere fristede til at føre adskillige over fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne, fordi de ræsonnere som saa: Saa længe vi forsørge disse Mennesker for Fattigvæsenets Regning, er det en Udgift, der alene paahviler Kommunen, men jo flere vi kunne komme af med og faa lagt over til Hjælpekasserne, des mere Udgift er der til i alt Fald at faa nogen Refusion af de Udgifter, der foraarsages af disse Mennesker: Derfor er det en betænkkelig Sag, og jeg fastholder fremdeles, at Hjælpekassernes Opgave er den at hjælpe værdige trængende til ikke at komme paa Fattigvæsenet, men der staar intet i Loven om, at man skulde hjælpe dem ud derfra igen. I øvrigt overlader jeg til min Kollega, hvad der skal foretages, naar dette Lovforslag er vedtaget.

Sabroe: Jeg vilde til den højtærede Konseilspræsident og fungerende Indenrigsminister sige, at før vi fik Hjælpekasse-loven, var der en Del Kommuner, som ydede et saa stort Tilskud til de frie Fattigkasser, at de ikke havde en eneste Person paa Fattigvæsenet. Nu er det meget tvivlsomt, om man i disse Kommuner har haft fuldkommen brødefri fattige, fattige, paa hvilke der ikke kunde sættes mindste Plet. Det var for Resten nærmest Landkommuner, særlig oppe i det nordlige Jylland, i Thy Egnen. Jeg antager, at de landkommunale Medlemmer deroppe have ræsonneret som saa: Selvfølgelig have enkelte af disse Folk deres Fejl, de have ikke været ganske, som de burde være, men det have vi andre heller ikke. Saa har Kommunalbestyrelsen ydet Hjælpen udenfor det egentlige Fattigvæsen for at ægge disse Menneskers Æresfølelse, fordi man har gjort den Erfaring fra gammel Tid, at være Folk først komne ind under Fattigvæsenet, blev de i hvert Fald ikke bedre ved at være under det. Den Betragtning, den højtærede Konseilspræsident

her har anstillet, at det udelukkende skulde være af Beregningsgrunde, Kommunerne have draget Folk fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne, holder ikke Stik. Nej, det er den stigende Humanitet, som har holdt sit Indtog i vore Kommunalbestyrelser, der her har bevirket et Fremskridt. Der er i øvrigt meget store Kommuner, hvor man ikke har holdt Trit med denne humane Udvikling. Saa vidt mig bekendt er der her i København ikke overflyttet en eneste Enke til Understøttelsesforeningen, der her træder i Hjælpekassernes Sted. Der er ikke en eneste, selv af de allerhæderligste og mest stræbsomme Enker, som er overgaaet til Hjælpekasserne, saa i ethvert Fald for Københavns Vedkommende vil Understøttelsesforeningen faa omtrent det samme at udrede, enten dette Lovforslag gennemføres eller ikke, og derfor er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), som har talt for at forøge Statstilskuddet til vore Hjælpekasser. Jeg vil hævde som en Betragtning, jeg har Grund til at fremkomme med i Kraft af mit Kendskab til de bykommunale Forhold, at det er den stigende Humanitet i de kommunale Raad, som har bevirket, at Tilskuddene til Hjælpekasserne have været i stadig Stigning. Vi have Bykommuner, hvor Kommunens Tilskud til Hjælpekassen er 1 Kr. 50 Ø. pr. Indbygger; men vi have ogsaa Landkommuner, hvor det er oppe paa 2 Kr., hvilket er et Vidnesbyrd om, hvor forstaaende, hjælpsomt og kulant man har stillet sig, og en Kendsgerning er det, at i de Kommuner, hvor man yder det største Tilskud til Hjælpekassen og søger at holde Folk fri af Fattigvæsenet, har man ikke den Paria og ikke det frygtelige Proletariat som i de Kommuner, hvor den gamle Forsørgelsesmaade stadig holdes i Hævd.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslag under Nr. 1 til § 4 af *Konseilspræsidenten* (se foran)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 2 til § 15 af *samme* (se foran)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget, saaledes ændret. (se Tillæg C.),

vedtoges enstemmigt med 82 Stemmer.